

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক যিমান সময় পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব পাৰিব সিমান সময় উপাৰ্জনেই উপাৰ্জন হ'ব, স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোক পিতাৰ সমীপত আহি যাবা"

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তান পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰে, তেওঁলোকৰ কোনটো কথাত লাজ লাগে?

উত্তৰ: নিজৰ চাৰ্ট (খতিয়ন) ৰাখিবলৈ লাজ লাগে। এইটো বুজি পায় যে যদি সঁচাকৈ লিখা তেন্তে বাবাই কি বুলি ক'ব। কিন্তু সঁচা-সঁচা চাৰ্ট লিখি থাকিলেহে সন্তানসকলৰ কল্যাণ হ'ব। চাৰ্ট লিখিলে বহুত লাভ হয়। বাবাই কয় - সন্তানসকল, এই ক্ষেত্ৰত লাজ নকৰিবা।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে 15 মিনিটৰ আগতে আহি ইয়াত পিতাৰ স্মৃতিত বহা। এতিয়া ইয়াত অন্য কোনো কামতো নাই। আহি পিতাৰ স্মৃতিত বহা। ভক্তি মাৰ্গততো পিতাৰ পৰিচয় নাথাকে। ইয়াত পিতাৰ পৰিচয় প্ৰাপ্ত কৰিছা আৰু পিতাই কয় – মামেকম স্মৰণ কৰা। মইতো সকলো সন্তানৰে পিতা হওঁ। পিতাক স্মৰণ কৰিলে উত্তৰাধিকাৰ অটোমেটিকেলি (স্বতঃ) স্মৃতিলৈ অহা উচিত। সবু শিশুতো নোহোৱা। যদিও লিখা মই 5 মাহৰ বা 2 মাহৰ সন্তান কিন্তু তোমালোকৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰতো পৈণত। গতিকে আত্মিক পিতাই বুজায়, ইয়াত পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ স্মৃতিত বহিব লাগে। এইটো জানা যে আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থত তৎপৰ হৈ আছো বা স্বৰ্গলৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। গতিকে সন্তানসকলে এইটো নোট কৰা (ধ্যান দিয়া) উচিত - মই ইয়াত বহি-বহি কিমান সময় স্মৰণ কৰিলো? লিখিলে পিতাই বুজি পাব। এনেকুৱা নহয় যে পিতাই জানে - প্ৰত্যেকে কিমান সময় স্মৰণত থাকে। সেয়াতো প্ৰত্যেকে নিজৰ চাৰ্টৰ (খতিয়ানৰ) পৰা জানিব পাৰে -পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলো নে বুদ্ধি অন্যফালে গুচি গ'ল? এইটোও বুদ্ধিত আছে যে এতিয়া বাবা আহিব তেন্তে এয়াও স্মৰণ কৰাই নহ'ল জানো। কিমান সময় স্মৰণ কৰিলে, সেয়া চাৰ্টত সঁচাকৈ লিখিব। মিছা লিখিলেতো আকৌ এশ গুণ পাপ লাগিব আৰু বেছিহে লোকচান হৈ যাব সেইকাৰণে সঁচা লিখিব লাগে - যিমনে স্মৰণ কৰিবা সিমনে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। আৰু এইটোও জানা যে আমি সমীপলৈ আহি থাকো। অৱশেষত যেতিয়া স্মৰণ পূৰা হৈ যাব তেতিয়া আমি বাবাৰ ওচৰলৈ গুচি যাম। তাৰ পাছত কোনোবাইতো ততালিকে নতুন সৃষ্টিলৈ আহি ভূমিকা পালন কৰিব, কোনোবাই তাতে বহি থাকিব। তাততো কোনো সংকল্প উদয় নহ'ব। সেয়া হৈছেই মুক্তিধাম, দুখ-সুখৰ পৰা উপৰাম (নিৰ্গত)। সুখধামলৈ যাবৰ কাৰণে এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। যিমনে তোমালোকে স্মৰণ কৰিবা সিমনে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। স্মৰণৰ চাৰ্ট ৰাখিলে জ্ঞানৰ ধাৰণাও ভালকৈ হ'ব। চাৰ্ট ৰাখিলেতো লাভেই হয়। বাবাই জানে যে স্মৃতিত নথকাৰ বাবে লিখিবলৈ লাজ কৰে। বাবাই কি ক'ব, মুৰুলীত শুনাই দিব। পিতাই কয় ইয়াত লাজ কৰিবলৈ কি আছে। অন্তৰত প্ৰত্যেকেই বুজিব পাৰে - মই স্মৰণ কৰো নে নকৰো? কল্যাণকাৰী পিতাইতো বুজায়, নোট কৰিলে কল্যাণ হ'ব। বাবা নহালৈকে যিখিনি সময় বহিলা সেইখিনি সময়ত কিমান স্মৰণ কৰিলা? পাৰ্থক্য চোৱা উচিত। মৰমৰ বস্তুকতো বহুত স্মৰণ কৰা হয়। কুমাৰ-কুমাৰীৰ বিয়াৰ বন্দৱস্ত হ'লে অন্তৰত পৰস্পৰৰ স্মৃতি স্থায়ী হৈ যায়। আকৌ বিয়া হোৱাৰ পিছত দূৰ হৈ যায়। নেদেখাকৈ বুজি পায় - আমাৰ বিয়াৰ বন্দৱস্ত হ'ল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে শিৱবাবা হৈছে আমাৰ বেহদৰ পিতা। যদিও দেখা নাই কিন্তু বুদ্ধিৰে বুজিব পাৰা, সেই পিতা যদি নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম হয় তেতিয়া হ'লে আকৌ কাৰ পূজা কৰা? স্মৰণ কিয় কৰা? নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম অন্তহীনতো একো বস্তু নাই। নিশ্চয় কোনো বস্তুক দেখা পোৱা যায় তেতিয়াহে বৰ্ণনা কৰা হয়। আকাশকো দেখিবলৈ নোপোৱা জানো? অন্তহীন বুলি ক'ব নোৱাৰা। ভক্তি মাৰ্গত ভগৱানক স্মৰণ কৰে - 'হে ভগৱান' তেন্তে অন্তহীন বুলি জানো ক'বা। 'হে ভগৱান' বুলি ক'লেতো তেওঁৰ স্মৃতি আহি যায় তেন্তে নিশ্চয় কোনো বস্তু হ'ব। আত্মাকো জানিব পৰা যায়, দেখা পাব নোৱাৰি।

সকলো আত্মাৰে এজনেই পিতা থাকে, তেওঁকো জানিব পাৰি। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - পিতা আহি পঢ়াইও। আগতে এইটো নাজানিছিল যে তেওঁ পঢ়াইও। কৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। কৃষ্ণকতো এই দুচকুৰে দেখিবলৈ পোৱা যায়। তেওঁৰ কাৰণেতো অন্তহীন, নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম বুলি ক'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণইতো কেতিয়াও নক'ব - মামেকম স্মৰণ কৰা। তেওঁতো সন্মুখত আছে। তেওঁক বাবা বুলিও কোৱা নহ'ব। মাতৃসকলেতো কৃষ্ণক কেচুৱা বুলি ভাবি কোলাত লয়। জন্মাষ্টমীত শিশু কৃষ্ণক দোলাব। কি কৃষ্ণ জানো সদায় শিশুৰে হৈ থাকে! পুনৰ ৰাস-বিলাসো কৰে। তেন্তে নিশ্চয় অলপ ডাঙৰ হ'ল তাৰ পিছত তাতকৈ ডাঙৰ হ'ল নে কি হ'ল, ক'লে গ'ল, কোনেও নাজানে। শৰীৰতো সদায় সবু হৈ নাথাকে।

একোৱেই খেয়াল (চিন্তা) নকৰে। এই পূজা আদিৰ নিয়ম চলি থাকে। জ্ঞানতো কাৰোৱেই নাই। এনেকৈ দেখুৱায় যে কৃষ্ণই কংসপুৰীত জন্ম ল'লে। এতিয়া কংসপুৰীৰতো কথা নাই। কাৰো বিচাৰ নচলে। ভক্ত লোকেতো ক'ব কৃষ্ণ হাজিৰাহুজুৰ (সকলোতে বিৰাজমান) হৈ আছে আকৌ তেওঁক স্নানো কৰায়, খুৱাইও। এতিয়া তেওঁতো নাথায়। মূৰ্তিৰ সন্মুখত ৰাখি নিজেই খায়। এয়াও ভক্তি মার্গ নহ'ল জানো। শ্ৰীনাথজীক ইমান ভোগ আগবঢ়ায়, তেওঁতো নাথায়, নিজেই খায়। দেৱীসকলৰ পূজাতো এনেকুৱা কৰে। নিজেই দেৱীৰ প্ৰতিমা সাজে, তাৰ পূজা আদি কৰি আকৌ ডুবাই দিয়ে। অলংকাৰ আদি আঁতৰাই ডুবাই দিয়ে আকৌ তাত বহুত থাকি যায়, যাৰ হাতলৈ যি আহে সেইটো লৈ লয়। দেৱীসকলৰে বেছিকৈ পূজা কৰা হয়। লক্ষ্মী আৰু দুৰ্গা দুয়োৰে মূৰ্তি সাজে। জ্যেষ্ঠ মন্মাও ইয়াতে বহি আছে নহয়, যাক ব্ৰহ্মপুত্ৰ বুলিও কয়। এনেকৈ বুজিব যে এইটো জন্ম আৰু ভৱিষ্যতৰ ৰূপৰ পূজা কৰি আছে। কিমান ৰাণ্ডাৰফুল (বিস্ময়কৰ) ড্ৰামা। এনেকুৱা কথাবোৰ শাস্ত্ৰত নাথাকে। এয়া হৈছে প্ৰেক্টিকেল এক্টিভিটি (ব্যৱহাৰিক কাৰ্যকলাপ)। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া জ্ঞান আছে। এইটো বুজি পোৱা যে আত্মাৰে সকলোতকৈ বেছি চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰা হৈছে। যেতিয়া ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰ ৰচনা কৰা হয় তেতিয়া লাখ-লাখ শালিগ্ৰাম বনায়। দেৱীসকলৰ কেতিয়াও লাখ-লাখ চিত্ৰ তৈয়াৰ নকৰে। সেয়াতো যিমান পূজাৰী হ'ব সিমান দেৱী তৈয়াৰ কৰিব। আত্মাৰ কাৰণেতো একে সময়তে লাখ-লাখ শালিগ্ৰাম তৈয়াৰ কৰে। তাৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট দিন নাই। কোনো মুহূৰ্ত (নিৰ্ধাৰিত সময়) আদি নাথাকে। যেনেকৈ দেৱীসকলৰ পূজা নিৰ্দিষ্ট সময়ত হয়। ব্যৱসায়ী লোকসকলৰ যেতিয়া ৰুদ্ৰ বা শালিগ্ৰাম ৰচনা কৰাৰ খেয়াল আহিব তেতিয়া ব্ৰাহ্মণক নিমন্ত্ৰণ কৰিব। এজন পিতাকে ৰুদ্ৰ বুলি কোৱা হয় তেওঁৰ লগতে অনেক শালিগ্ৰাম সাজে। সেই ব্যৱসায়ী লোকসকলে কয় - ইমান শালিগ্ৰাম বনোৱা। তাৰ বাবে কোনো নিৰ্দিষ্ট তিথি তাৰিখ নাথাকে। এনেকুৱাও নহয় যে শিৱ জয়ন্তীতে ৰুদ্ৰৰ পূজা কৰে। নহয়, বেছিভাগ ক্ষেত্ৰতে শুভ দিন বৃহস্পতি বাৰকে নিৰ্ধাৰিত কৰে। দিপাৱলীত লক্ষ্মীৰ চিত্ৰ থালিত ৰাখি তেওঁৰ পূজা কৰে। পিছত ৰাখি থয়। সেয়া হৈছে মহালক্ষ্মী, যুগল নহয় জানো। মনুষ্যই এই কথাবোৰ নাজানে। লক্ষ্মীয়ে ধন ক'ৰ পৰা পাব? যুগলতো নিশ্চয় লাগিব। সেয়েহে এই (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হৈছে যুগল। নাম আকৌ মহালক্ষ্মী ৰাখি দিয়ে। দেৱীসকল কেতিয়া আছিল, মহালক্ষ্মী কেতিয়া হৈ গ'ল? এই সকলো কথা মনুষ্যই নাজানে। তোমালোকক এতিয়া পিতাই বহি বুজাইছে। তোমালোকৰ মাজতো সকলোৰে একে সমানে ধাৰণা নহয়। বাবাই ইমান সকলো বুজাই আকৌ কয় শিৱবাবা স্মৃতিত আছেনে? উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত আছেনে? মূল কথা হৈছে এইটো। ভক্তি মার্গত কিমান ধন অপচয় কৰে। ইয়াত তোমালোকৰ এপইচাও অপচয় নহয়। তোমালোকে চ'লভেণ্ট (চহকী) হ'বলৈ সেৱা কৰা। ভক্তি মার্গততো বহুত ধন অপচয় কৰে, ইনচ'লভেণ্ট (কঙাল)হৈ পৰে। সকলো মাটিত মিহলি হৈ যায়। কিমান পাৰ্থক্য আছে! এই সময়ত যিবোৰ কৰা সেয়া ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ অৰ্থে শিৱবাবাক দিয়া। শিৱবাবাইতো নাথায়, তোমালোকে খোৱা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল মাজতে ট্ৰাষ্টী (নিমিত্ত) হোৱা। ব্ৰহ্মাক নিদিয়া। তোমালোকে শিৱবাবাক দিয়া। এনেকৈ কয় - বাবা আপোনাৰ কাৰণে ধুতি-কামিজ আনিছো। বাবাই কয় - এওঁক দিলে তোমালোকৰ একো জমা নহ'ব। সেয়াহে জমা হয় যি তোমালোকে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি এওঁক দিয়া। আকৌ এইটোও বুজি পোৱা যে ব্ৰাহ্মণ শিৱবাবাৰ ভঁৰালৰ পৰাই লালিত-পালিত হয়। বাবাক সোধাৰ দৰকাৰ নাই যে কি পঠিয়াও? এওঁতো নলয়। যদিহে ব্ৰহ্মাক স্মৰণ কৰা তেন্তে তোমালোকৰ জমাই নহ'ব। ব্ৰহ্মাইতো শিৱবাবাৰ খাজনাৰ পৰা ল'ব লাগে। তেন্তে শিৱ বাবাই স্মৃতিত আহিব। তোমাৰ বস্তু কিয় ল'ম। বি. কে.ক দিয়াটোও ভুল। বাবাই বুজাইছে - তোমালোকে কাৰোবাৰ পৰা বস্তু লৈ পিন্ধিলে তেওঁৰ স্মৃতি আহি থাকিব। কোনো সাধাৰণ বস্তু হ'লে বেলেগ কথা। ভাল বস্তুৱেতো আৰু বেচিকৈহে স্মৃতি আনিব - অমূকে এইটো দিলে। তেওঁৰ একো জমা নহ'ব। তেন্তে লোকচান নহ'ল জানো। শিৱবাবাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা। মোক কাপোৰ আদিৰ কোনো দৰকাৰ নাই। কাপোৰ আদি সন্তানসকলক লাগে। তেওঁলোকে শিৱবাবাৰ ভঁৰালৰ পৰা পিন্ধিব। মোৰতো নিজৰ শৰীৰ নাই। এওঁতো শিৱবাবাৰ খাজনাৰ পৰা লোৱাৰ অধিকাৰী। ৰাজ্যৰো অধিকাৰী হয়। পিতাৰ ঘৰতে সন্তানে খোৱা-বোৱা নকৰে জানো। তোমালোকেও সেৱা কৰা, উপাৰ্জন কৰি থাকা। যিমান বেছি সেৱা সিমান বেছি উপাৰ্জন। খোৱা-বোৱা শিৱবাবাৰ ভঁৰালৰ পৰাই কৰিব। তেওঁক নিদিলে জমাই নহ'ব। শিৱবাবাকে দিব লাগে। বাবা, আপোনাৰ পৰা ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ কাৰণে পদমাপদমপতি হ'মগৈ। পইচাটো শেষ হৈ যাব সেই কাৰণে শক্তিমানজনক আমি দি দিওঁ। পিতা শক্তিমান নহয় জানো। তেওঁ 21 জন্মৰ কাৰণে দিয়ে। ইনডিবেক্টো (আওপকীয়াকৈও) ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দিয়ে নহয় জানো। ইনডিবেক্টত ইমান শক্তি নাই। এতিয়াতো বহুত শক্তি আছে কিয়নো সন্মুখত আছে। ৱৰ্ল্ড অলমাইটি অথ'ৰিটি (বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান) এই সময়ৰ বাবে।

ঈশ্বৰৰ অৰ্থে কিবা দান-পূণ্য কৰিলে তেতিয়া অল্পকালৰ বাবে কিবা পোৱা যায়। ইয়াতেতো পিতাই তোমালোক বুজায় - মই সন্মুখত আছোঁ। ময়েই দিওঁতা হওঁ। এৱোঁ সকলো শিৱবাবাক দি গোটেই বিশ্বৰ বাদশ্বাহী লৈ নল'লে জানো। এয়াও জানা - এই ব্যক্ত জনৰে অব্যক্ত ৰূপত সাক্ষাৎকাৰ হয়। এওঁ শৰীৰত শিৱবাবা আহি সন্তানসকলৰ লগত বাৰ্তালাপ কৰে।

কেতিয়াও এইটো খেয়াল আনিব নালাগে যে আমি মনুষ্যৰ পৰা ল'ম। কোৱা, শিৱবাবাৰ ভঁৰাললৈ পঠিয়াই দিয়া, এওঁক দিলেতো একোৱেই নাপাবা, আৰুহে লোকচান হৈ যাব। যদি গৰিব হয় তেন্তে অতি বেছি 3-4 টকাৰ কোনো বস্তু তোমাক দিব। তাতকৈতো শিৱবাবাৰ ভঁৰালত দিলে পদম হৈ যাব। নিজৰ লোকচান জানো কৰিব লাগে। সাধাৰণতে পূজা দেৱীসকলৰহে হয় কিয়নো জ্ঞান দিয়াৰ কাৰণে তোমালোক দেৱীসকলে বিশেষকৈ নিমিত্ত হোৱা। যদিও গোপসকলেও বুজায় কিন্তু সাধাৰণতে মাতাসকলেহে ব্ৰাহ্মণী হৈ ৰাস্তা দেখুৱায় সেয়েহে দেৱীসকলৰ বেছি নাম হয়। দেৱীসকলৰ বহুত পূজা হয়। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে আধাকল্প আমি পূজ্য আছিলো। প্ৰথমতে হৈছে সম্পূৰ্ণ পূজ্য, পিছত আধা পূজ্য কিয়নো দুটা কলা কমি যায়। তেঁতাত ৰামৰ ৰাজবংশ বুলি কোৱা হ'ব। তেওঁলোকেতো লাখ-লাখ বছৰৰ কথা কৈ দিয়ে, তাৰ কোনো হিচাপেই হ'ব নোৱাৰে। ভক্তি মাৰ্গৰ লোকসকলৰ বুদ্ধি, আৰু তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ মাজত কিমান ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় বুদ্ধিৰ, তেওঁলোক হৈছে ৰাৱণ বুদ্ধিৰ। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে এই গোটেই চক্ৰই হৈছে 5 হাজাৰ বছৰৰ, যি পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। যিসকল ৰাৱিত (অজ্ঞানতাত) আছে তেওঁলোকে কয় - লাখ বছৰ, যিসকল দিনত (জ্ঞানত) আছে তেওঁলোকে কয় - 5 হাজাৰ বছৰ। আধাকল্প ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে অসত্য কথা শুনিলা। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা নাথাকে। তাততো উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এতিয়া তোমালোকে ডাইৰেক্ট মত পোৱা। শ্ৰীমদ্ ভগৱত গীতা নহয় জানো। অন্য কোনো শাস্ত্ৰৰ ক্ষেত্ৰত শ্ৰীমদ্ নাম নাই। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ মূৰত এই পুৰুষোত্তম সঙ্গমযুগ, গীতাৰ যুগ আহে। লাখ-লাখ বছৰৰ কথাতো হ'বই নোৱাৰে। কেতিয়াবা কোনোবা আহিলে তেওঁক সঙ্গমলৈ লৈ যাবা। বেহদৰ পিতাই ৰচয়িতা অৰ্থাৎ নিজৰ আৰু ৰচনাৰ গোটেই পৰিচয় দিছে। তথাপিও কয় - ভাল, পিতাক স্মৰণ কৰা, অন্য একো ধাৰণা কৰিব নোৱাৰিলেও নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। পৰিত্ৰতো হ'বই লাগিব। যিয়েতু পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা গতিকে দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) 21 জন্মৰ কাৰণে পদমৰ উপাৰ্জন জমা কৰিবলৈ ডাইৰেক্ট ((পোনপটীয়াকৈ) ঈশ্বৰীয় সেৱাত সকলো সফল কৰিব লাগে। ট্ৰাষ্টি (নিমিত্ত) হৈ শিৱ বাবাৰ নামত সেৱা কৰিব লাগে।

(2) স্মৰণত যিমান সময় বহা, সিমান সময় বুদ্ধি ক'লৈ-ক'লৈ গ'ল - এইটো পৰীক্ষা কৰিব লাগে। নিজৰ সঁচা খতিয়ন ৰাখিব লাগে। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বৰ বাবে পিতা আৰু পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰক স্মৃতিত ৰাখিব লাগে।

বৰদান: অবিনাশী প্ৰাপ্তিৰ স্মৃতিৰে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ আনন্দত থাকোতা ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা হোৱা যাৰ পিতাই ভাগ্য বিধাতা হয় তেওঁৰ ভাগ্য কি হ'ব! সদায় যাতে এইটোৱে আনন্দ থাকে যে ভাগ্যতো আমাৰ জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ। "বাঃ মোৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য আৰু ভাগ্য বিধাতা পিতা" এইটোৱে গীত গাই আনন্দত উৰি থাকা। এনেকুৱা অবিনাশী খাজনা পাইছা যি অনেক জন্ম লগত থাকিব, কোনেও কাঢ়ি নিব নোৱাৰে, লুটি নিব নোৱাৰে। কিমান শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য য'ত কোনো ইচ্ছা নাই, মনৰ আনন্দ পাই গ'লা গতিকে সকলো প্ৰাপ্তি হৈ গ'ল। কোনো অপ্ৰাপ্ত বস্তু নাই সেয়েহে ইচ্ছা মাত্ৰম্ অবিদ্যা (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অজ্ঞ) হৈ গ'লা।

স্লোগান: বিকৰ্ম কৰাৰ সময় পাৰ হৈ হ'ল, এতিয়া ব্যৰ্থ সংকল্প, বাণীয়েও বহুত প্ৰবঞ্চনা কৰে।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!